

blot hvor i Solovudkastet visse Afgjørelser henvises til „Retten“ — see bl. N. §§ 14, 24, 40, 61, 167 og 224 —, men ganske i Almindelighed, at der, naar Soloven traadte i Kraft, vilde blive givet de judicielle Myndigheder, under hvilke Behandlingen og Bedømmelsen af Sørretsager henlægges, en saadan Ordning — forsaavidt det ikke allerede maatte være Tilfældet —, at den særlige Sagkundskab blev fuldt repræsenteret i dem. Denne Tanke ligger til Grund for det 13de Kapitel, om Rettergangsmaaden, der er tilføjet saavel det svenske som det norske Solovudkast. At der skulde være Jøie til i Danmark at stille sig anderledes overfor dette Spørgsmaal, kan neppe paastaas; i Virkeligheden er det jo forlængst erkjendt for i sig selv rigtigt og naturligt, at der til Behandlingen af Sørretsager indrettes søyndige Domstole, og naar man navnlig i Maret 1861 blev staaende ved Tun i Kjøbenhavn, hvor i Forveien var en særegen Sørret, at oprette en særlig Sø- og Handelsret, var dette uden al Tvivl væsentlig begrundet deri, at man nærede Frygt for ikke overalt rundt om i Landet at kunne finde de fornødne personlige Kræfter til en tilfredsstillende Besættelse af Pladserne i Sø- og Handelsretten. Naar det imidlertid nu, og vistnok med Rette, antages, at der ad den i det ældre Lovforslag angivne Vej vil kunne tilføres de almindelige Underretter et fuldstændigt søyndigt Element ved Behandlingen og Paakjendelsen af nogle og det meget vigtige og betydningsfulde Søsager, sees det ikke, at der kan være tilstrækkelig Grund til ikke at gjøre Skridtet helt ud og henlægge alle Sørretsager under de saaledes dannede nye Sørretter. At dette vil blive hjulst med Tilfredshed i Søfarts-kredsene her i Landet, turde neppe være tvivlsomt.

Ligesom det imidlertid vil findes naturligt, at der i Lovforslagets § 1, 2det Stykke, tillægges Stedets Dommer som Formand i Sørretten Besøielse til alene at beramme Retsmøder og til foreløbig alene at foretage det Fornødne til Fremme af en Underjøgelse, som ikke taaler Opsættelse, saaledes turde formentlig ogsaa den efterfølgende Bestemmelse om de Retsmøder, hvor der ikke finder nogen Forhandling Sted om Sagen selv, anses velgrundet. Det vil jo navnlig i de almindelige civile Retssager hyppig være Tilfældet, at der holdes Retsmøder, i hvilke der ikkun af Parterne eller deres Sagførere fremlægges Indlæg, begjæres Udsættelse eller fremsættes Formalitetsbemærkninger, og det vilde være et unyttigt Spild af Tid og Kræfter, om de søyndige Medlemmer skulde overvære disse Møder, hvorom

alt fornødent tilføres Rettsprotokollen. Dette Hensyn faar forøget Vægt efter Indholdet af § 5, hvorom mere nedenfor. — I Slutningen af Lovforslagets § 1 er der endelig, i Lighed med Sø- og Handelsretslov af 19de Februar 1861 § 16, 3die Punktum, optaget en Bestemmelse om, at Sørrettens Formand udenfor Retten, saavidt muligt dog efter Forhandling med et eller flere af de søyndige Medlemmer, kan udmelde Syns- og Skjønsmænd til Bestigtigelse af Stib og Ladning, naar der ikke desangaaende er retst Sag.

Naar Søsager i al Almindelighed henlægges under Sørretterne, har man ment, at det vilde være rigtigt at ubvide Kredsen af de Mænd, hvorfra Medlemmerne skulde tages, idet der efter Bestaffenheden af de enkelte Søsager vil kunne være Brug i Sørretten for særlig Indsigt i Søfartsforhold i forskellige Retninger. Medens der efter det ældre Lovforslag, ifølge hvilket der kun blev Brug for rent nautiske Kundskaber, krævedes, at Bedkommende vare eller havde været Stibsførere eller Officerer i Flaaden, foreslaaes det derfor nu i Lovforslagets § 2, væsentlig i Overensstemmelse med det norske Solovudkast § 314, at betegne den fornødne Søyndighed saaledes, at de, der kunne vælges til Medlemmer af Sørretten, ifølge deres Livsstilling skulde være særlig kyndige i Søvesen, Stibsfartsforhold, Stibshyugning, Maskinvæsen eller Søassurancesvesen, da nemlig mange civile Søsager kræve andre Kundskaber end de rent nautiske. Iøvrigt ere det ældre Lovforslags §§ 9—14 optagne i det foreliggende Forslags §§ 2—5 med en noget forandret Ordning af Stoffet, og bortset fra § 5, uden væsentlige Ændringer. I § 3 gives der dog, i Konsekvens af det Ovenanførte, den Hovedregel, at Dommeren ved Tilkaldelsen af Sørretsmedlemmer i den enkelte Sag har at tage Hensyn til Bedkommendes Kyndighed i de Alliggender, hvorom der fortrinnsvis er Spørgsmaal under Sagen, idet der tilføies, at det iøvrigt bør iagttages, at de i Rettskredsen boende Medlemmer først, og saa vidt muligt efter Tour, tillkaldes. I Forbindelse hermed indskræpes det imidlertid, at de Sørretsmedlemmer, der engang ere begyndte at tage Del i virkelig Rettsbehandling af en Sag, bør vedblive med at fungere i denne, saafremt der ikke ere væsentlige Hindringer derfor.

§ 5 adskiller sig derimod væsentlig fra den tilsvarende Bestemmelse i det ældre Lovforslag, idet der efter dette altid tillægdes Sørretsmedlemmerne Dagpenge, foruden Reiseomkostninger, naar de vare i Funktion, me-